

НАСТІЛЬНА
ГРА

БОНУС

ЗАХОПЛИВІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
ТЕБЕ

Там, де ти не був...

Випуск 2 (93)

Кенія

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

Щоб розкрити таємниці Дружболандії та стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

ДРУЖБОЛАНДІЯ - прекрасна Небесна країна, у якій панують добро та любов.

ТВОРЕЦЬ І ПРАВИТЕЛЬ країни - Бог.

СТАРОДАВНЯ КНИГА - це Біблія, у якій зберігаються головні закони Дружболандії.

СЛІДИ ДРУЖБОЛАНДІЇ - це все добре й прекрасне на нашій планеті, що нагадує нам про Небесну країну.

ВАРТОВІ ДРУЖБОЛАНДІЇ - люди, які шукають і зберігають у своєму серці ці сліди.

Сьогодні в класі, де навчаються Вартові, від самого ранку метушня й перешіптування. Усі учні прийшли з пакунками й коробками різного розміру. Тиждень тому їхня улюблена вчителька й класний керівник Марина Олексіївна оголосила, що вона переїжджає жити до іншого мі-

ста. Учителька сказала, що їй шкода розлучатися з дітьми, але це необхідно, тож в останній день у них буде прощальний обід.

Усі учні дуже любили Марину Олексіївну, тому домовилися приготувати їй подарунки на згадку: хто який захоче. Марійка, Михайлик, Тишка і Яша влаштували справжній консиліум.

— Я намалюю нашу школу з квітучими деревами. Марина Олексіївна завжди казала, що любить весну! — нарешті вирішила Марійка й відразу ж взялася за пензлик, адже намалювати картину, хай навіть маленьку, — справа не одного дня.

Яша кілька днів фотографував учнів у класі, учительку й різні кумедні моменти. Потім Вартові разом вирішували, які фото надрукувати, і Яша зробив невеличкий фотоальбом на згадку.

Михайлик і Тишка думали найдовше, але потім, як завзяті читачі, вирішили, що книга — найкращий подарунок. На свої кишенькові гроші вони купили енциклопедію про метеликів, яких Марина Олексіївна дуже любить, і альбом про місто, до якого вона переїжджає.

Протягом усіх уроків діти з нетерпінням очікували того моменту, коли нарешті зможуть вручити свої подарунки. Усі хотіли, щоб це стало сюрпризом! Мабуть, Марина Олексіївна про все здогадалася, помітивши коробки, але знаку не подала. Сюрприз, так сюрприз!

Після уроків усі столи зсунули у два ряди й накрили скатертинами. На них швидко з'явилися фрукти, цукерки й бутерброди,

які вчителька розкладала разом з учнями. За обідом усі пригадували веселі ситуації зі шкільного життя, і врешті Вітя, староста класу, встав і сказав:

– Марино Олексіївно, ми вас дуже любимо, і нам дуже шкода з вами розлучатися. Ми вирішили дещо подарувати вам на згадку.

Діти наперед домовилися, що вручатимуть подарунки по черзі, за списком класного журналу.

Подарунки були різні: листівки ручної роботи, цукерки, чашки з фотографіями, просто світлини, смішні м'які іграшки й ще багато іншого. Марина Олексіївна уважно розглядала кожний подарунок, дякувала, а пильний Яша навіть помітив у неї на щоці сльозинки.

Коли прийшла черга самого Яші, він раптом так зник, що навіть забув слова, які підготував заздалегідь. Учителька переглянула фотоальбом, обійняла хлопчика й промовила: «Дякую, Яшенько! Тепер я завжди зможу на вас подивитися!» Хлопчик усміхнувся їй, уже заспокоївшись, сів до друзів.

Іванко Бутко особливо всіх здивував, коли наприкінці обіду до класу увійшов його старший брат із величезною коробкою. Вона була прекрасною: з бантами, квітами й метеликами, але коли вчителька її відкрила, там нічого не було. Діти здивувалися, а Люся Ільєнко глузливо фиркнула: «Теж мені подарунок! Порожня коробка!»

– Дякую тобі, Іванку, – обійняла хлопчика Марина Олексіївна. – Дуже гарна коробка, і мені приємно, що ти старався для мене.

– Я подумав, що Вам потрібно буде кудись скласти всі наші подарунки, – пояснив Іванко й додав: – Це від усіх нас! На коробці написано, бачите?

Хлопчик повернув коробку, і діти прочитали: «Улюбленій Марині Олексіївні від усіх нас». На дитячих обличчях розцвіли усмішки.

Повертаючись додому, Вартові найжвавіше обговорювали подарунок Іванка. «Ми всі дарували від себе, а він підписав свій подарунок від усіх нас, – дивувалася Марійка. – Мені здається, це гідний вчинок. Цікаво, чи існують правила дарування подарунків?»

Вартові ще не знали, що невдовзі вони побувають у Кенії й дізнаються, що і як дарують у цій африканській країні, адже їхні...

**пригоди в пошуках
ГОЛОВНОГО**
тривають!

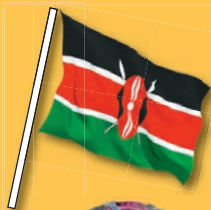
Це від усіх!
На коробці
написано,
бачите?

«ДЖАМБО!» –
це «привіт»
мовою
суахілі.
Джамбо,
друзі!

КЕНІЯ

Kenya

Матату

З ІСТОРІЇ...

Племена масаї, луо, кікуйю, кісії та лух'я оселилися тут давно.

Пізніше прийшли перські й арабські купці, а за ними – португальці й англійці. Так з'явилися цілі міста й великі поселення. Країна дістала назву Кенія на честь гори, яка мовою кікуйю називається Кере-Ньяга, тобто «біла гора».

АКУНА МАТАТА

Мовою суахілі – офіційною мовою Кенії – цей вислів означає «Немає проблем». «Якби це було так!» – мріють місцеві жителі. Насправді

проблем у них удосталь, і найголовніша – це бідність. Навіть у столиці зовсім поруч із вишуканими сучасними будівлями та магістралями розташовані ось такі халупи.

УСЮДИХІДНЕ ВЗУТТЯ

«Навіщо викидати старі автомобільні шини?» – щиро дивуються жителі Кенії. З них можна зробити чудові підошви для сандалій: дешеві та міцні. Їх носять майже всі кенійці, а туристи купують як сувенір. Хоч, може, і не як сувенір, адже такі сандалії не зношуються!

З'ІЖ, ДИТИНКО, БАОБАБ!

Не саме дерево, звісно, а цукерки, виготовлені з його насіння. Воно на смак гостре, схоже на імбир. Його вкривають сиропом із червоного цукру й отримують мабуйю – цукерки з баобаба.

КЕНІЙСЬКА ГЕОГРАФІЯ

Із заходу на схід майже посередині країни проходить лінія екватору. Прямо на ньому розташована гора, на честь якої названа держава, – Кенія. Це друга за висотою гора Африки. Тому ті, кому надто спекотно внизу, можуть піднятися на неї, щоб відчутти прохолоду.

З півночі на південь теж майже посередині країни пролягає Великий африканський розлом. Уже давно внаслідок руху частин земної кори тут утворилася величезна тріщина, земля просіла, і з'явилися широкі западини, які обвивають високі скелі. Науковці вважають, що земна кора, як і раніше, рухається й колись станеться остаточний розрив. Тоді північ Африки, можливо, стане островом в Індійському океані. Хтозна...

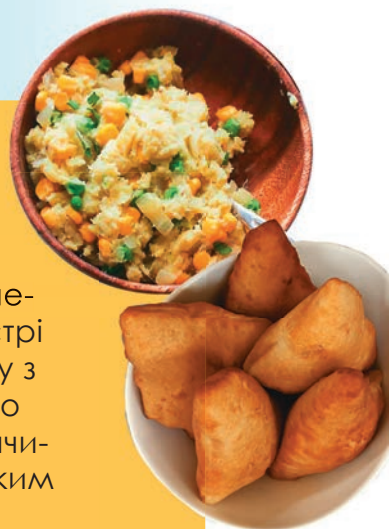
МАТАТУ

Проїзд у цих розмальованих автобусах колись коштував тату – три шилінги. Звідси й назва – матату. Відтоді ціна змінилася, а назва залишилася. Матату – дуже популярний вид транспорту, адже інколи це єдиний спосіб дістатися до пункту призначення.

ВОДИ, ВОДИ!

Ось чого найбільше хочеться після того, як спробуєш деякі страви кенійських кухарів. Дуже вони люблять додавати до них пекучі спеції! Однак у кенійців є й негострі страви. Наприклад, ірію – рагу з картоплі, кукурудзи й зеленого горошку, а ще мандаці – пончики, які їдять, запиваючи солодким чаєм з молоком.

ХУТЧІШ! ЩЕ ХУТЧІШ!

Серед переможців світових марафонів переважна більшість – спортсмени з кенійського племені календжин. Розкрити секрет найпрудкішого народу у світі науковці поки що не змогли, але намагаються!

КЕНІЙСЬКЕ САФАРІ

ПРИВІТ, ЖИРАФЕ!

У цьому готелі жирафи люблять зазирати до людей у вікна під час обіду, адже знають, що обов'язково отримають щось смачненьке! А на знак подяки вони можуть облизати вас своїм півметровим язиком. Неподалік від готелю розташований Центр збереження жирафів, тож тваринам дозволяють гуляти в парку.

Сафарі – це слово з мови суахілі, що означає «велика поїздка, мандрівка». Спочатку так називали мисливські подорожі, а тепер – екскурсії, під час яких можна спостерігати за тваринами в дикій природі. І все ж таки сафарі – це насамперед мандрівка!

ДАЙ МОЛОКА!

Щоранку в Центрі збереження юних слонів можна побачити, як маленькі слоненята п'ють із пляшечок молоко й радісно бавляться. Ці малята втратили батьків, але в притулку за ними доглядають, а коли вони подорослішають, їх повернуть у дику природу заповідників і парків.

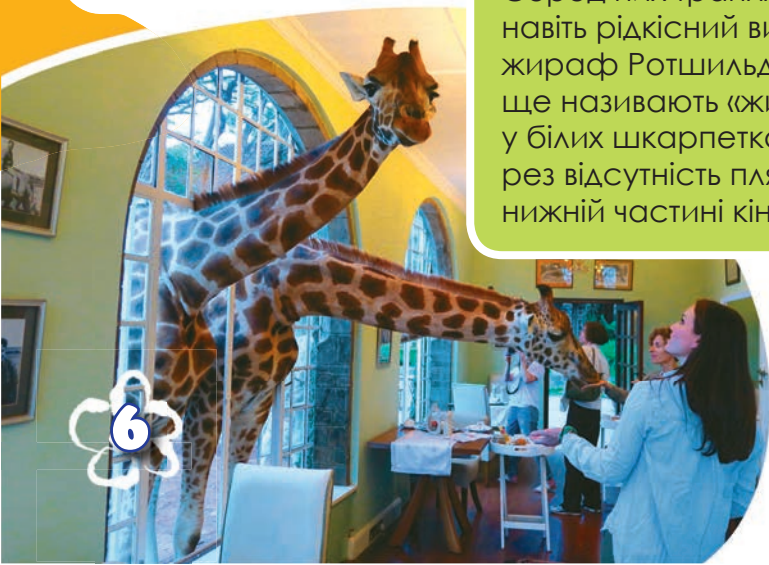

МІСТО МАЙСТРІВ

У Центрі ручного виробництва Акамба працює близько 3000 майстрів-різьбярів.

Завжди цікаво подивитися, як зі шматка дерева виходить витончений жираф, слон, фігурка людини або дивна маска. До слова, кенійські народи ніколи не використовують масок. Їх виготовляють тільки як сувеніри для туристів!

Серед них трапляється навіть рідкісний вид – жираф Ротшильд. Його ще називають «жираф у білих шкарпетках» через відсутність плям на нижній частині кінцівок.

НЕЗВИЧНЕ ВІТАННЯ

У племені акамба зустрічного вітають плювком. І це не через невихованість, а на знак особливої поваги. Масаї також плюють, але не на людину, а на свою долоню, і лише потім тиснуть руки. Комуś це дивно, а для них – традиція!

ДІМ НА СПИНІ

Масаї – скотарі-кочівники – досі намагаються берегти свої традиції. Головне для них – корови. Це і джерело молока, і придане, і показник багатства. Коли на пасовиську не залишається корму, масаї збирають жердини, з яких будують свої хижі, і переносять їх на спині на нове місце.

ПОЛЕ-ПОЛЕ

Мовою суахілі це означає «повільно-повільно». Так протікає життя на кенійському острові Ламу. Автомобілів тут немає, ніхто нікуди не поспішає, усі ходять пішки або їздять на віслюках, а замість станції техобслуговування стоїть лікарня для цих «чотириногих машин».

ЛІС ЗА ПОМАХОМ РУКИ

Два роки тому в Кенії почали висаджувати дерева «помахом руки». Насіння поміщають у середину кульки з активованого вугілля й просто розкидають руками з гелікоптерів. А ще діти залюбки стріляють ними з рогаток. Вугілля захищає насіння від тварин, які можуть його з'їсти, зате крізь нього проходить вода, тому насіння проростає. Багато нових лісів уже з'явилося на місці колишньої пустелі.

А ЩЕ

У парку Цаво ходять «червоні» слони. Секрет простий: багнюка тут особливої цегляного кольору, а слони люблять у ній покачатися!

На озері Найваша під час прогулянки на човні можна натрапити на бегемотів. Вони тут плавають, катають на спині своїх дитинчат і кумедно фиркають.

НЕ ПРОСТО ПОДАРУНОК!

Напевно, багато хто любить отримувати подарунки. Однак у цій, здавалося б, простій і приємній справі не все так просто. У різних країнах заведено дарувати різні подарунки.

ЩО ТОБІ ПОДАРУВАТИ?

Кенія – бідна країна, тому подарунок має бути недорогим і корисним. А якщо вас запросили в гості, обов'язково прихопіть із собою чай та солодощі.

В **ірландців** дорослі приходять одне до одного в гості зі смачною стравою, яку приготували самі, а дітям часто дарують маленькі статуетки янголят, дерев'яні фігурки Ісуса та цукерки.

У **Данії** люблять дарувати свічки найрізноманітніших форм і кольорів, а в **Австрії** тішать одне одного різними смаколикками.

Гарним фігуркам із глини та порцеляни зрадіють у **Китаї**, **Кореї** та **Японії**. У Японії, до речі, люблять дарувати подарунки без приводу. Проста дрібничка, незвичайний брелок або ланцюжок потішать будь-яку японську дитину.

В'єтнамські діти будуть у захваті від велосипеда, а **діти Латинської Америки** – від наручного годинника.

Турецькі діти завжди чекають від гостя якогось подарунка. Найкраще, якщо це буде іграшка, але згодяться й ласощі.

ПОДАРУНКОВИЙ ЕТИКЕТ

Часто важливим виявляється не тільки подарунок, а й спосіб його вручення.

ОБЕРЕЖНО, ПОДАРУНОК!

Китайська дитина швидше зрадіє двом подарункам, ніж трьом, тому що в Китаї віддають перевагу отримувати парне число дарунків.

Зате для **дітей Таїланду** три подарунки – найкращий варіант. Вони будуть щасливі!

В **Америці** разом з подарунком хочуть отримати й чек. Для чого? Щоб поміняти або здати отриману річ, якщо раптом вона не сподобалася. Усяке буває, адже можна й не вгадати, про який подарунок мріє людина.

Грошовий подарунок для **в'єтнамців** потрібно покласти в червоний конверт, а от корейцеві червоний колір не сподобається, навіть листівку не можна підписувати червоною пастою! Такі правила!

У **Кенії**, наприклад, подарунок потрібно тримати або правою рукою, або двома, але в жодному разі не лівою! Комусь дивно, а для кенійців це вкрай важливо.

Потрібно бути готовим, що дуже ввічливий **китаєць** спочатку відмовиться від подарунка. І не один раз, а тричі! Однак слід наполягати, доки він не погодиться. Так заведено!

У **Чехії, Німеччині й Туреччині** подарунки розпаковують відразу, щоб виявити повагу до дарувальника, а в Японії – ні. Японці переживають, що їм не сподобається подарунок і вони раптом це викажуть. Передбачливо, чи не так?

Майже в усіх країнах люблять запаковувати подарунки, але колір пакувального паперу обирають різний. Наприклад, **тайці** віддають перевагу золотому й жовтому, але в жодному разі не зеленому чи синьому. А в **Індії** зелений і синій – залюбки, а от білий і чорний – зась.

Ох, непроста це справа – дарувати подарунки!

ПОДАРУНОК для ВЕДМЕЖАТИ

У ведмежати Роді завтра день народження. Своїх друзів – страусеня Кешу, білочку Люсю, зайченя Фільку, пугача Севу та вовченя Гриця – він запросив заздалегідь, ще за тиждень. Однак тільки сьогодні друзі нарешті зібралися біля старого дуба, щоб вирішити, що ж подарувати іменинникові.

– Подарунки краще обирати завчасно, а не в останній день, – поважно промовив Сева, діловито походжаючи по гілці.

– Звісно, тільки ми цілий тиждень не могли зібратися, у кожного були свої причини, – проторохотіла Люся.

Щоб не сидіти просто так, вона стрибала по гілочках і збирала в кошик жолуді.

– Друзі, у нас немає часу на суперечки, – примирливо сказав Кеша. – Я пропоную подарувати діжку для меду, на якій ми випалимо привітання. Коли Родя діставатиме з неї мед, то й про нас згадає.

– Діжок у нього багато, я сам бачив, – не погодився Гриць. – Якщо дарувати діжку, то тільки з медом. Порожня – це нецікаво!

– Щоб знайти діжку з медом, та ще й побажання написати, потрібен час, а його в нас немає, – нагадав Сева. – Потрібно придумати щось цікаве, але нескладне.

– Ідея! У мене є ідея! – зраділо зайченя Філька. – Подаруймо йому інші солодощі, а не мед. Наприклад, фініки, апельсини чи навіть цукерки. Дуже смачно!

– Слушна ідея, – підтримав Гриць. – Роді має сподобатися!

– Ну, не знаю, – засумнівався Сева. – Родя все це з'їсть – і подарунка не буде. Що ж тоді залишиться на згадку?

Друзі зажурилися. Вони нічого не могли придумати, а залишити друга без подарунка – це не по-дружньому.

– Бідолашний Родя, – засмучена Люся сіла на гілку, підперши лапкою пухнасту щічку. – Подарунка в нас немає, без нього соромно йти в гості, а не прийти – означає зовсім зіпсувати другові свято. Що ж робити?

– Люсю, Фільку, Кешу! – несподівано почули вони крик Роді. – Грицю, Севу! Та де ж ви?

– Ми тут! – одночасно відгукнулися Люся й Філька, та так голосно, що Сева від несподіванки аж втратив рівновагу й звалився прямо в лапи Роді,

який саме підійшов ззаду. Деякий час пугач лежав нерухомо, а потім стрепенувся й усівся на плече ведмежаті.

– Навіщо ж так кричати? – обурено запитав він. – Я міг оглухнути, а пугач без слуху не виживе. Родю, ти прийшов нагадати нам про свято?

Ведмежа схилило голову й почало водити лапою по листяному килиму. Потім трохи прокашлялося, поглянуло на друзів і промовило:

– Не буде завтра свята. Ви вже мені пробачте. Брати й тато захворіли, а мама їх лікує, тому нам не до свята. Я вам обіцяв веселощі, але не склалося. Піду додому, принесу мамі води.

Родя пішов, а друзі мовчали. Ніби все владналося, і подарунок не треба шукати, але чомусь це нікого не тішило.

– Так не можна, – забігав навколо дуба Кеша. Він завжди починав бігати, коли хвилювався. – Не можна залишати друга без свята. Помітно ж, що йому сумно, хоч Родя добрий і точно не ображається на рідних. Потрібно щось придумати.

– А я вже придумала! – вигукнула Люся й зробила сальто. – Слухайте!

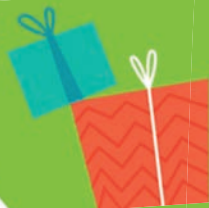
Наступного дня Гриць попросив Родю допомогти йому з хатніми справами, але коли ведмежа прийшло, на нього очікував сюрприз: зібралися всі друзі, а на столі стояли

солодощі й фрукти, слоїк із медом і щось незвичайне із зеленим хвостом (як пізніше Родя дізнався, це був ананас від Кеші). Друзі самі влаштували для Роді свято із частуванням, іграми та подарунками. Вони подарували ведмежаті те, що для них самих було цінне: Сева – книгу з мудрими висловами, Кеша – валянки з верблюжої вовни, Люся з Фількою – свої найкращі тенісні ракетки, а Гриць – свою колекцію метеликів.

– Дякую, дякую вам! – розчулений Родя обійняв кожного по черзі й сказав: – Ви подарували мені **НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК** – свою **ДРУЖБУ**. Такий подарунок не купиш за гроші. І я щасливий, що в мене є такі друзі!

**ПОШУК
ПОДАРУНКІВ**

ПОШУК ПОДАРУНКІВ

Подарунки люблять всі:
І дорослі, і малі.
Що в коробці, вам цікаво?
Відкриваймо ж її жваво!

ВМІСТ ГРИ

1. Фішки із зображенням подарунків – 32 штуки (див. бонус).
2. Ігрове поле (с. 12).
3. Заготовки подарункових коробок (див. бонус).

ПІДГОТОВКА ДО ГРИ

- 1 Заламінувати скотчем фішки із зображенням подарунків і вірізати їх.
- 2 Знайти вісім кришок з-під гуаші, соку, молока або йогурту однакового розміру та кольору.
- 3 Приклеїти всередині на дно кришок по одній фішці із зображенням кожного подарунка.
- 4 Із заготовок зробити вісім подарункових коробочок. Приклеїти їх на зовнішній бік кришок.
- 5 Приготувати приз для переможця.

ХІД ГРИ

- 1 Фішки із зображенням подарунків розкладають у центрі ігрового поля зображенням донизу й перемішують.
- 2 Поставте кришки на зображення ігрового поля. Одне зображення завжди залишається вільним, щоб можна було пересуватися полем.
- 3 Перший гравець перевертає будь-яку подарункову фішку й дивиться на зображення подарунка, потім бере на власний вибір одну з кришок із коробочкою і порівнює зображення на дні кришки із зображенням на фішці.
- 4 Зображення не збігаються? Фішку повертають на поле й перемішують з іншими, кришку з коробочкою переміщують на вільне місце, а хід переходить до наступного гравця.
- 5 Зображення збігаються? Гравець забирає фішку собі, кладе кришку з коробочкою на нове місце й бере нову фішку із зображенням подарунка.
- 6 Гра закінчується, коли гравці розберуть усі фішки із зображенням подарунків.
- 7 Переможець або переможці отримують приз і, звісно ж, діляться з друзями!

Настільна
гра

Божі подарунки

Курним єрусалимським шляхом їхала колісниця. Слуга, який нею керував, не квапив коней: його господар читав. Цей темношкірий чоловік у розкішному вбранні був скопцем – вельможею ефіопської цариці Кандаки, хоронителем її скарбів. Він повертався з Єрусалима до Гази. Вельможа був у столиці не так у державних справах, як у власних. Він приїжджав до Єрусалима, щоб поклонитися Богові.

Колись давно ефіопська цариця Шеви прибула до Єрусалима послухати премудрості Соломона й повернулася додому з

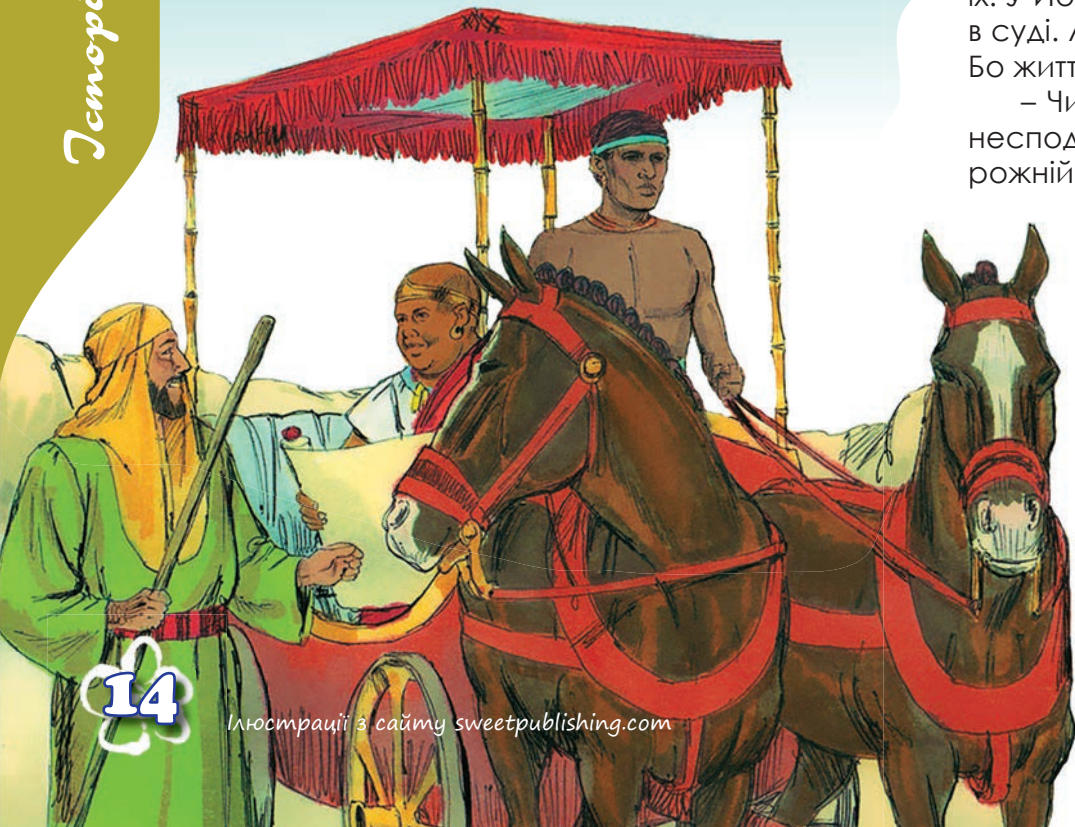
безліччю коштовних дарунків. Однак найголовнішим подарунком стало знання про єдиного й великого Бога. Ці знання зберігалися вже багато століть, і тепер, сидячи в колісниці, вельможа читав уголос книгу пророка Ісаї. За тих часів сувій Святого Письма мали тільки дуже заможні люди. Вельможа читав з бажанням зрозуміти, але не розумів.

Тим часом до колісниці, яка неквапливо їхала, наблизився самотній мандрівник. Він не давав підстав його остерігатися, тож ефіоп спокійно читав далі: «Неначе вівцю на заріз, повели Його; неначе ягня безголосе перед тим, хто стриже його, – Він не відкриває уст своїх. У Його приниженні відмовлено Йому в суді. Але хто розповість про рід Його? Бо життя Його забирається із землі!»

– Чи ти розумієш те, що читаєш? – несподівано запитав у вельможі подорожній.

– Як я можу зрозуміти це без допомоги тямущої людини? Якщо можеш, поясни мені, про кого це пророк каже? Про себе самого чи про когось іншого? – без гордості й чванливості відповів вельможа.

Він запросив мандрівника до своєї колісниці, і той, починаючи із цього розділу, пояснив ефіопові пророцтва про Христа, розповів про те, як вони здійснилися в Його житті та як Він постраждав.

Через деякий час подорожні наблизилися до місця, де була вода, і вельможа сказав: «Ось вода. Що ж забороняє мені охреститися?»

– Якщо віриш усім своїм серцем, то можна, – відповів подорожній.

– Вірю! Вірю, що Ісус Христос є Син Божий! – вигукнув вельможа й звелів зупинити колісницю.

Обидва чоловіки увійшли до води, і мандрівник охрестив ефіопського вельможу. Коли вони вийшли з води, якоїсь миті подорожній зник, і вельможа перестав його бачити. Радіючи особливій події в його житті, він продовжив свій шлях.

Думаєш, ці дві людини випадково зустрілися в потрібний час у потрібному місці? Випадково подорожній опинився біля колісниці саме тоді, коли вельможа читав цей уривок? Ні! Це трапилося завдяки Богові. Господь побачив щире бажання ефіопа зрозуміти Його Слово й у потрібний час сказав Своему учневі Пилипу: «Встань і йди на південь, – на шлях, що йде з Єрусалима до Гази, бо пустинний він!» Пилип послухався й пішов, побачив колісницю й підійшов до неї, як велів йому Бог, а почувши читання, почав розмову.

Вельможа отримав такий дивовижний подарунок, як і цариця Шеви, – знання про Бога. Він їхав і радів не тільки тому, що зрозумів пророцтво, але й тому, що тепер знав, у Кому воно виконалося.

Пилипа Бог дивовижним чином переніс в інше місце, до інших людей, які очікують такого самого подарунка.

Світ довкола нас такий звичний і знайомий, що ми не помічаємо, як дивовижно він влаштований: сонце, квіти, дерева дають нам свої дари. Не за якісь заслуги, а просто так! Тепло або прохолоду, світло або тінь, свої плоди або красу. З такими якостями – віддавати й ділитися – їх створив Бог. І людей Він створив такими самими. Доброта й щедрість – важливі складові нашого життя. У цьому ми схожі на свого Творця, тому що Бог дуже щедрий і добрий до нас. Він любить робити подарунки.

Адамові та Єві, а потім і нам, їхнім нащадкам, Господь подарував цілу планету з морями, лісами, тваринами й птахами!

Бог подарував нам дивовижне тіло й розум. Такого немає в жодної істоти на Землі!

Він подарував нам батьків, родичів і друзів! І допоміг нам створити наш Клуб!

Бог подарував нам Біблію, і завдяки їй ми знаємо, що найголовніший подарунок Бога – це Ісус!

ДАРУЄМО ПОДАРУНКИ!

Як вам, друзі, подарунок –
Муркітливе кошеня?
Чи акваріумну рибку
Краще подарую я?

Порада 1 ПОДУМАЙ ПРО ДРУГА

Обираючи подарунок, думай не про себе, а про того, кому даруєш. Якщо ти любиш футбол, це не означає, що твій друг мріє про м'яч. А про що він мріє? Ось! Це і є головним у виборі подарунка. Подумай, що любить твій друг, чим цікавиться, у які ігри грає. Згадай, можливо, він ділився з тобою своїми мріями. Якщо це тобі до снаги, здійсни одну з них для друга.

Порада 2 ПОПРОСИ ПОРАДИ

Якщо ти не дуже добре знаєш того, кому обираєш подарунок, то, можливо, тобі знайомі його друзі? Порадься з ними. І обов'язково проконсультуйся зі своїми батьками! У них ДУЖЕ великий досвід дарування подарунків.

Порада 3 НЕ ТІЛЬКИ РЕЧІ

Це може бути запрошення на якесь веселе свято, цікаву подорож з батьками та друзями, квитки на фільм, який ви давно мріяли разом переглянути. Ти багато чого зможеш придумати, якщо візьмеш до уваги перші дві поради! До слова, такий подарунок значно цікавіший: спочатку твій друг очікує цієї події, уявляючи, як буде цікаво; далі насолоджується самим дійством; а потім згадує, як чудово все минуло!

Порада 4

НЕ ШУКАЙ ПРИВОДУ

Якщо хочеться зробити подарунок, не шукай приводу. Подарунки й сюрпризи часто роблять просто так. Просто тому, що чудовий настрій. Просто тому, що когось любиш і хочеш зробити йому приємне. Просто тому, що хочеться здійснити чийсь мрію. Попередні три поради – тобі в поміч!

Порада 5

ІЗ БОКУ БАНТИК

Запакований подарунок цікавий з кількох причин. По-перше, це красиво, урочисто, загадково! По-друге, одержувачу кортітиме дізнатися, що ж там усередині. По-третє, доки ти запаковуєш і прикрашаєш подарунок, можна придумати, як його вручити і що сказати. Не віддавати ж його мовчки!

Порада 6

ПОДАРУНОК – НЕ ВІДДАРУНОК

Подарунки та сюрпризи роблять від душі, щоб показати, що ця людина для нас дуже цінна й ми хочемо про неї подбати, дати їй те, про що вона мріє, а не чекаємо подарунка у відповідь. Справжній подарунок – безкорисливий!

Порада 7

ПОДІЛИТИСЯ – ТЕЖ ПОДАРУНОК

Поділитися своїм обідом – означає подарувати іншому ситість і тепло. Віддати до дитячого будинку свої улюблені іграшки – означає подарувати радість. Допомогти старенькій людині – означає подарувати вітху. Допомогти батькам у хатніх справах – означає подарувати їм трохи відпочинку й багато радості. Поділитися тим, чим можеш, – прекрасний дар!

**ДАРУВАТИ ВАМ –
НЕ ПЕРЕДАРУВАТИ!**

ВЕЛИКА П'ЯТІРКА

«Велика п'ятірка» – так мисливці минулих століть називали найсильніших і найнебезпечніших хижаків Африки. Уполювати їх вважали неабиякою вдалею.

У Кенії трапляються всі тварини з «великої п'ятірки». Добре, що тепер заборонено на них полювати. Їх оберігають і захищають. Дозволено тільки фотополування. Заради вдалого кадру теж потрібно постаратися, адже в кожній із цих тварин свої особливості.

ЛЕВ

Це найбільша кішка на Землі, тільки тигр може з ним позмагатися!

Їхній дім – савана, а лев'яча сім'я називається прайдом. Найбільший прайд у Кенії мешкає в заповіднику Масаї-Мара. Серед трав'янистих рівнин і пагорбів зручно ходити й полювати.

Лева від левиці відрізнити легко: у левиці немає гриви. А втім, вона б тільки завжала їм полювати, адже головні добувачі в сім'ї – саме вони. Леви майже не полюють, їхнє завдання – оберігати прайд від чужаків.

СЛОН

Саванні африканські слони – найбільші у світі тварини, до того ж їх складно приручити. Сам на сам з ними краще не зустрічатися, тому що невідомо, як відреагує тварина. Зате в заповідниках дозволяють спостерігати за ними й фотографувати із захищених машин. Знімки можна отримати дуже цікаві: як слон, тримаючи хоботом палицю, чухає собі боки, відганяючи набридливих комарів, або як слони перепливають річку, або як вони зворушливо вітаються, поглажуючи одне одного хоботами. Багато чого може підмітити уважний фотограф!

НОСОРИГ

Носорогів на Землі залишилося дуже мало, але в Кенії, на щастя, мешкає два види: білі й чорні. Знаєш, чому вони такі брудні? Носороги часто качаються в багнюці, щоб не отримати сонячних опіків! Ці гіганти – найбільші тварини після слонів – часто «катають» на собі пташенят буйволів-шпаків. Ці птахи їх захищають: очищають їхню шкіру від кліщів і попереджають про небезпеку гучними криками!

БУЙВІЛ

Як і слід було очікувати, африканський буйвіл – найбільший буйвіл у світі! Його особливість – це роги, які зрослися на чолі, утворивши міцний «захисний шолом». Нападати на них наважуються тільки леви або тигри, та й то лише на самотніх або хворих тварин. Стадо буйволів, біжучи, затопче на своєму шляху будь-якого хижака!

ЛЕОПАРД

Побачити й сфотографувати їх не просто. Леопарди чудово маскується серед трави, кущів та дерев. Удень на деревах вони відпочивають, проводять вільний час, набираються сил перед нічним полюванням і затягують туди здобич, ховаючи її від шакалів та гієн.

ПАМ'ЯТАЙ: головна умова на «безшумному полюванні» – не виходити із сафарі-джипа!

ТРИМАЙ ЦУКЕРКУ!

Тобі знадобляться:

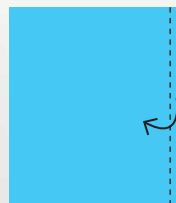
- лінійка;
- простий олівець;
- ножиці та клей;
- тонка стрічка;
- аркуш цупкого кольорового паперу.

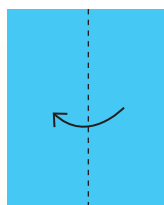
Інструкція

- 1** З кольорового паперу виріж прямокутник завдовжки 21 см і завширшки 14,5 см.

- 2** Загни аркуш на 0,5 см по всій довжині.

- 3** Не розгинаючи смужку завширшки 0,5 см, зігни заготовку навпіл по ширині. Потім ще раз так само зігни навпіл.

- 4** І ще раз зігни навпіл.

- 5** Простим олівцем зроби дві позначки на відстані 4 см від нижнього та верхнього країв складеної заготовки.

- 6** Познач простим олівцем чотири трикутники, як показано на малюнку справа, й акуратно виріж їх.

- 7** Розгорни заготовку й склади її так, щоб вийшла коробочка. Нанеси клей на смужку завширшки 0,5 см і склей коробочку.

- 8** Зв'яжи стрічкою один кінець коробочки, наповни її цукатами й горішками, а потім зав'яжи інший кінець коробочки. Подарунок готовий!

Тістечко

«МИШЕНЯ»

1. Відріж від хлібця два шматочки, як показано на першому фото. Це буде основа для тістечка.

2. Рівномірно намаж солодку сиркову масу на хлібець товстим шаром. Зверху посип кокосовою стружкою.

3. Із родзинок зроби оченята для мишки. Велику виноградинку наколи на шматок зубочистки й прикріпи до кутика тістечка. Це буде ніс мишки.

4. Відріж дві четвертинки кружальця апельсина. Наколи кожен на зубочистку.

5. Прикріпи шматочки апельсина, ніби вушка для мишки. Тістечко готове. Для краси можеш розсипати на тарілці цукати й горішки.

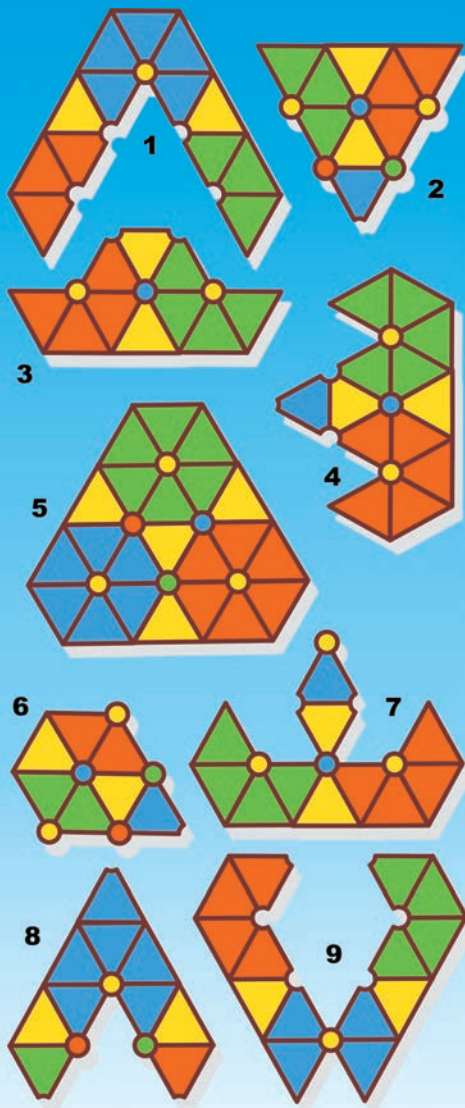

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- круглі зернові хлібці;
- солодка сиркова маса;
- кокосова стружка;
- виноград;
- родзинки;
- апельсин;
- зубочистки.

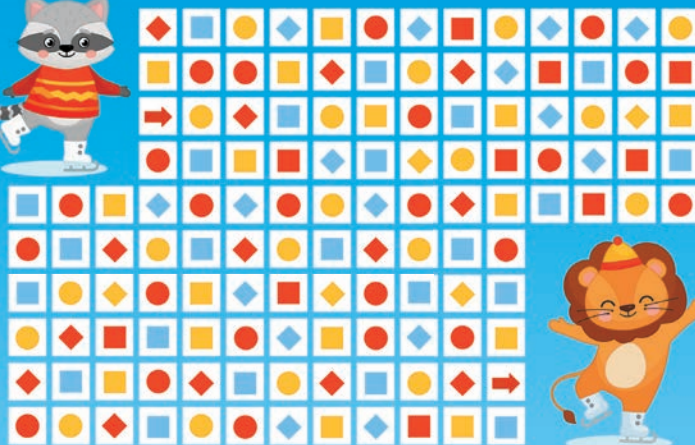
З яких двох елементів складений орнамент 5?

Розфарбуй за цифрами.

Допоможи емотові наздогнати левеня, до-тримуючись такої послідовності:

1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1									1		
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1								1	1	
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2	2	2	2	2	2	2	2			1	1	1	
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	1	1	1	1
1	1	1						1	1	1	1	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	1	1		
1	1									1	2	3	3	2	2	3	3	3	2	2	3	3	2	1	1	1	1	
1											2	2	6	3	3	3	3	3	3	3	3	6	2	2	1	1	1	
1	1							1	2	2	2	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	2	2	2	1	1	1	
1	1	1						1	1	2	2	2	3	3	3	3	3	3	3	3	3	2	2	2	1	1	1	
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2	2	2	3	3	3	3	3	3	3	3	2	2	2	1	1	1	
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2	2	2	3	6	3	4	4	4	3	6	3	2	2	2	1	1	
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2	2	2	3	3	3	3	4	3	3	3	3	2	2	2			
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2	2	2	3	3	3	3	3	3	3	2	2	2				
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	3	3	2	2	2	3	3	3	3	3	3	2	2	2	1	1		
1	1	1	1	1	1	3	3	3	3	3	3	3	3	2	2	2	2	2	2	2	2	2	1	1	1	1	1	
1	1	1	1	1	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	2	2	2	2	2	2	2	1	1	1	1	1	1	
7	7	7	7	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	7	7	7	7	7	7	7	7	7	
7	8	7	3	7	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	7	7	8	7	7	7	7	7	7	
7	7	3	7	7	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	7	8	8	8	7	7	7	8	7	
7	7	3	7	7	3	3	3	3	5	3	3	3	3	3	3	3	3	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	
7	7	3	7	7	3	3	3	3	5	7	7	7	7	7	3	3	5	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	
8	7	3	7	7	3	3	3	5	7	7	7	7	7	7	3	3	5	7	7	7	7	7	8	7	7	7	7	
8	8	3	7	7	7	3	3	5	7	7	7	7	7	7	3	3	5	7	7	8	7	8	8	8	7	8	7	
7	7	7	3	7	7	3	3	3	5	7	7	8	7	7	3	3	3	5	7	7	8	8	8	8	8	7	7	
7	7	7	7	3	7	7	7	7	7	7	8	8	8	7	7	7	7	7	7	8	8	8	8	8	8	7	7	
7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	

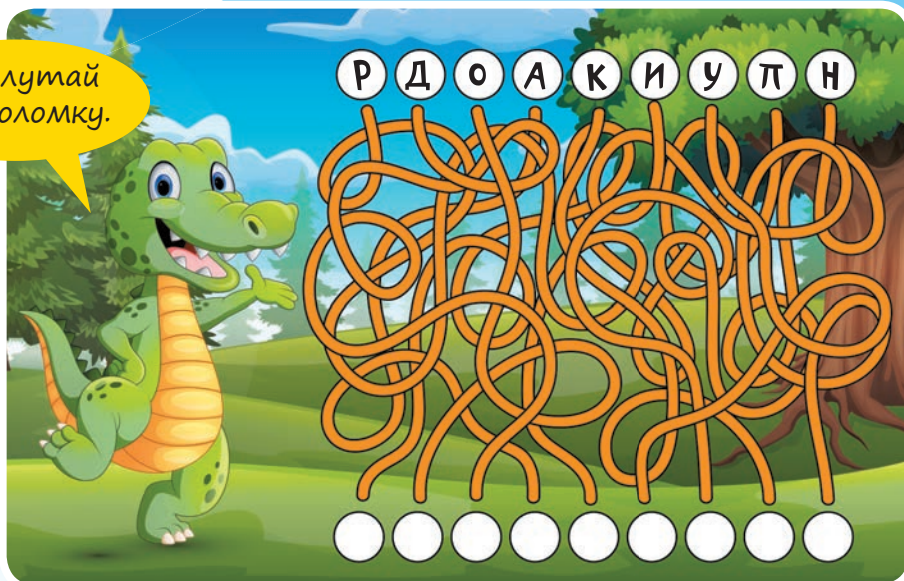
Знайди тінь,
яка відповідає
малюнку.

Який із
жирафів
дістав до
гілки?

Розплутай
головоломку.

с. 22: елемента 1 і 2; на розмавуку! вб; с. 23:
рожева тінь; жираф 3; подарунки; с. 24: вб.

ВІДПОВІДІ:

Чудовий малюнок

У наступному
номері: подорож
до США, штат
Невада

**Побувай
з нами там,
де ти не
був!**

**На тебе
чекають неза-
бутні приго-
ди в пошуках
головного!**

Замовити наші журнали «Дружболандія» ви можете, написавши листа на е-mail: **dzherelo@ukr.net**, а також зателефонувавши за номером **0 800 30 20 20**.

Якщо вам цікаво,
чим займаються
наші герої у вільний
від подорожей час,
**дивіться дитячі програми
«Дружболандія»
на сайті:
tv.hope.ua**

Якщо ви бажаєте пожертвувати
кошти на розвиток журналу, ви
можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Олена Мехоношина
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Редагування, коректура: Ганна Борисовська,
Людмила Шаповал
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Художник: Ганна Рафес
Над номером працювала: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
е-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428-84-38